

Homenets. Antonio Cañizares

OPINIÓ

DAVANT LA DESAPARICIÓ DE LA DRETA POLÍTICA, HA ARRIBAT LA DRETA ETERNA. EL CARDENAL CAÑIZARES S'HA CONVERTIT EN EL LÍDER DE L'OPOSICIÓ A VALÈNCIA AMB UN SEGUIT DE DECLARACIONS MOLT POLÍTQUES I GENS ESPIRITUALS

SERGI TARÍN

No han calgut ni primàries ni aliances ni tan sols xafar cap despatx. Antonio Cañizares, arquebisbe i cardenal, un príncep de Roma, és el líder de la dreta –i de l'oposició– al País Valencià. I tot per mèrits propis. En particular allò de la paciència vaticana i un instint polític transversal, secular i molt primitiu. De fet, Cañizares és un homenet d'aquells eternals. I ho és no per l'estatura, encara que els rivals el qualifiquen de *su menudència*, sinó pel discurs i els costums i tot allò que ens diu que els segles són el greix que fa insuportablement gras l'abdomen de la Història.

Els segles i allò que és verb, sagrat, però gramaticalment confortable. És a dir, Cañizares forma part d'aquella burgesia bíblica amb molt de colesterol i poques molèsties al Nostre Senyor. De fet, resultaria difícil imaginar-lo entre el bramul dels lleons al Colosseu o esprintant cap a la vora contrària de la mar Roja, però sí en la cua de l'aigua feta brou, varietat de Galilea, a les noces de Canaan o jugant la partida al xamelo amb Matusalem durant les llargues i insofribles vesprades –sense dret a eutanàsia– de l'Antic Testament. En definitiva, tot allò que fa que el fill del cacic i amo del molí fariner de Sinarques trobe el seu lloc dins l'Espanya nascuda de la darrera croada i acabe sent ordenat sacerdot el 1970.

De fet, un sacerdot amb aspiracions i una prudència de dues dècades voltant pels sectors més dretans de l'Església patrí i patriòtica. Una operació d'èxit i de considerables propulsions: bisbe d'Àvila (1992), arquebisbe de Granada (1996), primat d'Espanya a Toledo (2002) i cardenal (2006). Uns esglaons amb periodicitats de legislatura curialesca i adornats amb la vice-presidència de la Conferència Episcopal entre 2005 i 2008. Tot beneït per Joan Pau II i Benet XVI, pels qui sent devoció i

aficions en comú. Amb Joseph Ratzinger coincidí en la Congregació per a la Doctrina de la Fe, nom modern i molt cosmètic del Sant Ofici de sempre.

Una carrera meteòrica frenada en sec amb l'arribada de l'aperturista Jorge Bergoglio al tron de Sant Pere. Fou el 2013 i un any més tard *Don Antonio*, com li diuen els fidels, fou degradat i passà de general a Roma, on exercia com a prefecte de la Sagrada Congregació per al Culte Diví i Disciplina dels Sagraments, a sergent a València, on fou nomenat arquebisbe ras. Una contrarietat i una oportunitat, perquè ja se sap que Déu escriu recte en renglons torts. I més encara en temps equívocs de multipartidisme i *Brexit* i on la calma aparent d'una ciutat mitjana i mediterrània esdevé l'embolcall perfecte perquè el Maligne diposite el destructiu caramel del marxisme-leninisme-estalinisme.

Tres per un. Una oferta laboral i de futur santoral irrenunciable. De fet, el patró

etern tria com l'espanyola, que quan besa és que besa de veritat. I més encara si el bes és lèsbic, interracial i entre Mares de Déu, la de Montserrat i la dels Desemparats, a qui la lubricitat del cartell sacríleg li sanà la contractura d'esquena que li feia ser *geperudeta* per mirar els pobres, que ho són, segons Cañizares, no per falta de pa o insuficiència elèctrica, sinó “per indignència de Déu”, que tothom sap que és la veritable causa de mortalitat infantil al món.

Però com que tot desert comença per un gra d'arena, *Don Antonio* ha decidit organitzar esta remuntada gens *podemita* a València. Si ja va viure una croada, per què no protagonitzar-ne una de segona? Així es recordarà aquell 16 de juny en què el monsenyor va traure la Mare de Déu a la plaça per desagrujar-la i de pas alegrar-los la vesprada *matusalèmica* a tantes iaies espitades per eixir del poble, visitar El Corte Inglés, fer l'orxata a la capital i tocar el mantell de la Mare de Déu. Un pla insuperable i amb pocs precedents històrics. Un el 1936 per celebrar la victòria de les tropes franquistes. I un altre en la guerra del Francès, a principis del XIX, quan diuen que la Mare de Déu féu fugir les tropes franceses apostades a la porta de Quart.

Siga com siga, el de dijous 16 s'ha convertit en el míting més multitudinari de campanya amb 4.000 ànimes resant el rosari, un programa electoral ben vetust i recurrent. També un acte polític i colp de força a un Partit Popular desballestat, foradat i desaparegut; sense líder ni missió. Un buit a la mesura de tot un homenet i diminut cardenal de Roma, enemic de les ideologies de gènere i *palleter* de directors d'escola concertada. No hi ha dubte, *habemus* líder de l'oposició.

Periodista